

Wegversperring

lesfragment

© Terrence Lauerhohn
<http://www.123website.nl/lauerhohn/>

Omslag illustratie Terrence Lauerhohn

Redactie | Coaching | Promotie: Inanna van den Berg, Ambilicious
www.ambilicious.nl

Ambilicious

Onze associatie van onafhankelijke geest!

Vormgeving Angélique Kersten
Uitgeverij aquaZZ Arnhem | www.aquazz.com

aquazz

Eerste druk 2015
ISBN 978 94 91897 55 9
NUR 333, 332

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.*

leesfragment

Terrence Lauerhohn

Wegversperrung

lesfragment

leesfragment

Voorwoord

In 1979 reisde ik per auto door de Verenigde Staten. Een groot deel van die reis ging door Nevada en Arizona. Ik merkte dat het beeld in road-movies zoals bijvoorbeeld *Easy rider*, klopte, de wegen zijn daar kaarsrecht en leeg, met hier en daar een vervallen benzinstation langs de kant. Het panorama bestaat er uit bergen en canyons, en om je heen rolt het Tumbleweed, schijnbaar zonder doel door de wind voortgejaagd.

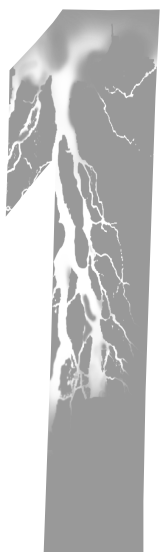
Met een zak 'pot' in onze schoot, Jimi Hendrix en George Thorogood die uit de speakers knalden en met hun gitaarspel de verlaten sfeer van de woestijn benadrukten, zag ik toen al avonturen voor mijn ogen afspelen. Avonturen die daar zomaar werkelijkheid konden worden. Dat er mensen verdwalen en van dorst omkomen is geen fabeltje.

Het beeld van die lege wegen, uitgestrekte, droge vlaktes, en de hitte die daar heerst, zijn hardnekkig in mijn geheugen blijven hangen. Uiteindelijk resulteerden die herinneringen, samen met mijn fantasie, in *Wegversperring*.

Terrence Lauerhohn

leesfragment

leesfragment

leesfragment

leesfragment

Clarksonville 43 mijl. De witte letters op het groene wegwijzerbord waren omgeven met kogelgaten. 'Is dit de woestijn, papa?' Shirley's hoge stem klonk wat van ver. Nog steeds sprak ze het woord papa uit met een ongebruikelijke toon. Ze deed het welbewust, met de onbarmhartige eerlijkheid van een kind. Het ergerde Richard, zonder dat hij het haar kwalijk wilde nemen. Ze kenden elkaar lang genoeg: hij haar al negen jaar, haar hele leventje; zij wilde niet dat hij haar vader verving. Dat verraadde de emotie in het woord papa. Hij keek haar aan via de achteruitkijkspiegel. Paula antwoordde haar dochter: 'Ja, dit is nu een woestijn, schatje. Haal je hoofd naar binnen. Straks loop je nog een verkoudheid op.' Ze trok Shirley voorzichtig aan haar schouder terug naar de zitting. 'Ik had gezegd dat je je veiligheidsgordel om moest doen,' zei ze een tikje streng. Het meisje liet zich tegen de rugleuning zakken en deed wat haar moeder haar opdroeg.

Richard voelde zich weer schuldig, omdat hij had meegelopen de hoop in stand te houden dat ze een echt gezin zouden worden, door Paula lafhartig te beloven dat haar plan een kans van slagen had. Al deed hij nog zo zijn best, en dat deed hij met heel zijn hart en ziel, deze vakantie zou geen verbetering brengen in zijn band met Shirley. Het meisje wist het eveneens. Hun gevoelens waren wederzijds. Ze tolereerden elkaars gezelschap, ze misten het nooit. Hij zocht opnieuw naar de reflectie van Shirley's gezicht en glimlachte het glas toe. 'Spannend hè, de woestijn?'

Ze keek naar het spiegeltje. 'Dit is geen woestijn. Woestijnen zien er heel anders uit, met alleen bergen zand. Daar groeit niks.'

'Woestijnen zijn plaatsen waar het ontzettend droog is doordat het er bijna nooit regent. Daarom is dit ook een

woestijn, meisje. Er kunnen best planten groeien. Een cactus is ook een plant,' zei hij.

Ze pruilde. 'Ik vind dit toch geen echte woestijn.'

Op het moment dat hij zich ver genoeg had om weten te draaien, zodat hij haar duidelijk kon maken dat hij het niet plagerig bedoelde, schreeuwde Paula: 'Kijk uit!'

In een reflex stampte Richard zijn voet op het rempedaal. Shirley gilte. Het piepen van de banden overstemde haar gegil. De geur van verschroeid rubber drong door het openstaande zijraampje naar binnen. Zijn vrouw zette zich schrap tegen haar rugleuning. De auto die al een kwartier lang op dezelfde afstand voor hen uit reed, kwam angstaanjagend snel dichterbij. Schokkend legde de wagen een kleine meter af, de chauffeur claxonneerde.

Beide auto's stonden stil, met een schamele ruimte tussen de bumpers. Richard liet het stuur langzaam los. Hij ontspande zijn armspieren. Terstond schoot er een gloeiende pijn door zijn ellebogen en schouders. Het kunstleer van de zittingen knisperde. Paula draaide zich met een ruk om, ze bekommerde zich meteen om Shirley. Richard liet zijn vrouw haar zelfgekozen taak uitvoeren. Hij vatte aan met het begin van de zijne. 'Blijf maar even in de auto zitten. Ik ga kijken wat er aan de hand is.' Hij zette de motor af en maakte zijn gordel los. Zijn vrouw mompelde iets onverstaanbaars, hij nam aan dat het haar goedkeuring was en stapte uit.

'Dat ging maar net goed hé, idioot,' brieste de chauffeur van de andere wagen. Zijn bejaarde auto zag er als nieuw uit. Het chroom weerkaatste de zonnestralen zo fel dat deze verblindden. Twee witte biezen deelden de brandweerwagenrode carrosserie in twee helften. De lijnen begonnen bij de kofferbak, stopten bij de achterraut, waarna ze over het dak hun weg naar de motorkap vervolgden.

Het wit liet oplichtende streepjes achter op Richards netvliezen toen hij zijn oogleden even sloot om zijn zicht helder te houden. Hij dwong zijn zenuwen tot bedaren. Weigerachtig koos hij ervoor een ruzie te vermijden, door met een beschaafdere woordkeus dan die hij wilde gebruiken, over de uitgebleven alarmlichten van de klassieker te klagen. Diens

eigenaar stond echter al breedgeschouderd tegenover hem, zijn gespierde armen in de zij, voordat hij zijn mond kon opendoen.

Richard keek op om de man in de ogen te kunnen zien. 'Het spijt me,' zei hij, wat hem een wijzer besluit leek dan klagen. 'We komen uit het buitenland.' Hij hoopte dat de bestuurder dit onbelangrijke feit als een geldig excuus wilde aannemen. Zijn hart bonkte intussen harder, de benauwdheid nam langzaam toe.

Een agent die kwam aanlopen zorgde voor enige kalmering van zijn lichaam en geest. Voor de auto van de man die hij bijna had aangereken stonden meerdere wagens stil. Richard volgde de rij met zijn ogen. Hij schatte de hoeveelheid vervoermiddelen die zichtbaar was, tot zijn blik zo'n vijf of zeshonderd meter verderop bij een flauwe bocht aankwam, waarna een hoge heuvel de weg aan het zicht onttrok.

'Je hebt geluk dat je mijn wagen niet hebt beschadigd, kloothommel,' lispelde de kwade chauffeur voordat de agent hem kon verstaan.

'Wilt u alstublieft beiden weer instappen?' De diender nam zijn stereotype zonnebril af.

'Kunt u ons vertellen wat er aan de hand is?' vroeg Richard.

De agent schudde zijn hoofd. 'Dit is de eerste keer dat we hier een opstopping meemaken, mijnheer. Mijn partner en ik staan zelf vast, een eind verderop.' Hij pauzeerde om zijn zonnebril op zijn neus te zetten. 'Ik kom hier het verkeer regelen, zo ver als het gaat. Wilt u alstublieft doen wat ik u vroeg?' Hij wees naar de huurauto.

Richard volgde de uitgestoken vinger en kroop achter het stuur. Eén moment heerste de stilte van de woestijn over de snelweg.

'Hoelang gaat dit duren?' vroeg de boze chauffeur aan de agent. Die schoof zijn bril weer iets naar beneden. Met half gesloten ogen antwoordde hij de man: 'Geen idee, mijnheer. Misschien heeft mijn collega ondertussen iets meer gehoord van iemand anders of van het hoofdbureau. Ik weet het niet. Geen ontvangst.' Hij tikte tegen de portofoon die aan zijn uniformjasje hing. 'Wilt u nu instappen?'

Zonder een reactie af te wachten liep hij door naar de nieuw aangekomen weggebruikers. Al van een afstand waarschuwde hij de mensen in hun auto's te blijven zitten of ernaar terug te keren. Richard knikte zijn vrouw toe, ze was naast haar dochter gaan zitten. Geruststellend kijkend knikte ze terug.

'Je bent toch niet meer bang, Shirley?' vroeg hij, met enig schuldgevoel, want hij stelde de vraag voornamelijk om haar duidelijk te maken dat hij echt om haar gaf. Het kind glimlachte flauwtjes, ontweek zijn blik en keek haar moeder weer aan. Hij probeerde de radio opnieuw uit. Slechts één zender wilde goed doorkomen. Een haperende, met ruis vermengde mannenstem vermeldde op een rustige toon dat alle telefoonverbindingen plat lagen. Toen de reporter was uitgesproken nam een knisperend geluid het over. Richard bewoog zijn hoofd dichterbij de luidspreker in het portier aan zijn kant. Andere berichten kwamen vaag door. Tijdens het ingespannen luisteren ging zijn blik naar de weg. Hij verwonderde zich over de afwezigheid van tegemoetkomend verkeer en concludeerde daarom dat het net zo vast stond. De man op de radio klonk iets duidelijker. Richard spitste zijn oren.

'Papa, mama,' riep Shirley met overslaande stem. 'Ik zie een ontploffing!' Een doffe knal staafde haar waarneming nog tijdens haar uitroep. Een felle wind waaide plots langs de rij stilstaande auto's. De hemel vertoonde een opbollende, groene vlam. Daaromheen kleurde een diamantachtig schijnsel de lucht. De zon brandde waterig geel. Het glinsterende licht breidde zich in een hoog tempo over het omliggende landschap uit, behalve boven sommige plekken, waaronder de snelweg. 'Papa, ik ben bang,' mompelde Shirley.

'Ik zie hier een sprankelende hemel, mensen,' deelde de reporter tegelijk met haar mee. 'Een verklaring heb ik niet,' ging hij op dezelfde kalme toon verder. 'Het ziet er wel prachtig uit.' Radiostilte volgde. Geen ruis, geen kraken. Het was stil.

De eigenaar van de klassieke wagen stapte weer uit. Hij keek door de voorruit van de huurauto, zijn gezicht vertoon-

de een ongelovige, licht angstige trek. Zonder een blik van eventuele verstandhouding te wisselen, draaide hij zich om en staaarde voor zich uit. De zijkant van zijn rechterhand hield hij tegen zijn voorhoofd om het zonlicht te weren. Een witte kring hing boven de woestijn. Aan de randen kreeg de onbewolkte lucht zijn vertrouwde tint terug. Traag weken de glitteringen in alle richtingen, tot over de horizonten. De blauwe hemel joeg de schitteringen achterna, slurpte ze op. Het daglicht won aan kracht doordat de zon fel wit straalde.

Een tweede opvallend geluid eiste de aandacht op. Achter de heuvel die de weg verderop uit het zicht hield, zwol getoeter aan. Het claxonneren duurde ongeveer een minuut. Weer verstoorde de bijna aangereden automobilist de stilte. Richard luisterde niet naar wat hij zei. Hij hoorde de man zelfs niet meer, Shirley was gaan huilen. Paula kreeg haar niet getroost. Richard deed wat hij het beste vond, maar zijn goedbedoelde schouderklopjes hadden geen enkele invloed op het gehuil.

‘Als je het mij vraagt is er iets op de basis gebeurd.’ De vervelende chauffeur stond gebukt naast het portier. Hij nam niet eens de moeite om een fatsoenlijke afstand te houden. Richard tuurde in zijn blauwe ogen.

‘Welke basis?’ wist hij slechts uit te brengen.

‘Die bij Clarksonville. Het is een kleintje, zeggen ze. Er rijdt daar anders verdomd veel militair verkeer naartoe, iedere maand.’

Richard haalde zijn schouders op bij gebrek aan een betere reactie.

‘Hey, weet jij toevallig iets van de basis in Clarksonville?’ schreeuwde de onbehouwen gast de voorbij hollende agent toe. Waar hij vandaan kwam stond vrijwel iedereen buiten hun auto’s, evenals de mensen die al langer stilstonden. De agent veranderde van richting. Met grote stappen liep hij op de kerel af. Even later stonden ze tegenover elkaar. De diender ontblootte hijgend zijn ogen.

‘Jij komt zeker uit Grey Boulder?’ Zijn stem klonk streng.

‘Ja.’

‘Ik had je opgedragen in je auto te blijven.’

'Mijn benen werden stijf van het zitten,' bromde de chauffeur. 'En zo te zien ben ik niet de enige.' Hij gebaarde naar de overige mensen. De diender mompelde iets negatiefs over het hedendaagse ontzag voor zijn uniform, waarna hij de ongehoorzame vent adviseerde zijn brutaliteit te minderen.

'Is daar soms iets gebeurd dat in de doofpot moet blijven?' vroeg die met een stalen gezicht.

'Waarom geloven jullie zo hardnekkig in de bakerpraatjes over een geheime basis?' De agent hief een hand op toen de man aanstalten maakte zijn mond te openen. De onbeschofterik hield wijselijk zijn lippen op elkaar, al aarzelde hij.

'In Clarksonville weten we gelukkig beter. Er is geen geheime basis, zot,' zei de handhaver van de wet. 'We hebben er wel een elektriciteitscentrale, mijnheer,' vertelde hij. Richard keek hem aan, de agent knikte hem na een laatste, argwanende blik op de kerel toe.

'Daar wordt aan gewerkt,' ging de politieman door. 'De basis gebruiken ze als opslagplaats voor de spullen die ze nodig hebben.' Hij richtte zijn blik opnieuw op de chauffeur van de klassieke auto.

'Jij!' Hij porde hem met een wijsvinger aan. 'Ik raad jou aan jezelf rustig te houden, of ik ga napluizen of je boetes hebt openstaan. Je lijkt me namelijk niet iemand die ze keurig op tijd betaalt.' De agent hield zijn hoofd schuin. Hij wachtte niet op een antwoord en zette in een trage looppas de terugweg naar zijn partner voort.

'Wat een bevooroordeelde zak. Van mijn part stopt hij al zijn kloteboetes in zijn reet,' fluisterde de chauffeur. Hij stapte in zijn auto. Het portier aan zijn kant liet hij openstaan.

Shirley snikte zacht. Paula keek haar aan. Ze zat weer op haar plaats, voorovergebogen over de rugleuning. Fluisterend zong ze een kinderliedje. Haar handen bewogen ritmisch op de melodie.

'Ik heb net van mijnheer de agent gehoord dat alles in orde is, liefje. In het stadje waar we dat cowboyfort willen bekijken is een ongeluk gebeurd. Dat heeft de file veroor-

zaakt,' vertelde Richard zijn stiefdochter. 'Zullen we om-draaien en terugrijden naar Grey Boulder, Paula?'

'Ja. Doe dat maar, schatje.' Zacht begon ze aan een nieuw couplet van het liedje. Richard legde zijn linkerhand op haar billen, streelde liefdevol. Paula ging goed zitten. Hij draaide het contactsleuteltje om. Er gebeurde niets. Hij probeerde de auto nogmaals te starten. De motor kuchte, de lampjes in het dashboard lichtten even op.

'Wat mankeert de auto?' Paula klonk enigszins geërgerd.

'Geen idee.' Het was de waarheid. 'Het kan zijn dat de accu het heeft opgegeven door de hitte.' Dat was een gok.

'Wat moeten we nu dan?'

'We kunnen niets doen, liefje. Ik heb geen nummer van de wegenwacht of hoe ze het hier noemen.'

'Er zijn mensen zat die het juiste telefoonnummer kunnen geven.' Ze wees naar de auto van de onbeschofterik.

Richards behoefte om te bellen verminderde tot een niveau van absolute weerzin. 'Ik denk dat bellen overbodig is, Paula. Die agenten zijn al volop bezig met het regelen van hulp, het kan vast niet lang meer duren of...'

Ze hief een hand op om aan te geven dat ze het begreep, zuchtte en zweeg.

Opnieuw klonk gefoeter van buiten. De klier stond bij de geopende motorkap van zijn klassieker. Na een blik naar binnen vloekte hij harder. Shirley klaagde in haar ogen wrijvend over de hitte. Richard vroeg zijn vrouw of ze de deuren aan haar kant open wilde zetten. Hij bleef gefascineerd naar de openstaande motorkap van hun buurman kijken en vertaalde het gevloek voor zichzelf waar hij kon.

Een minieme verkoeling verraadde dat Paula uitstapte. Een paar tellen later slaakte Shirley een zuchtje van blijdschap. De man vermengde zijn vloeken nu met scheldwoorden voor het motorblok van de auto. De uitdrukkingen waren dezelfde als die vaak te pas en te onpas in goedkope vecht- en misdaadfilms voorkwamen. De zinnen waren geardeerd met eenvoudig, maar uitermate negatief commentaar op de kwaliteit van de onderdelen.

De eigenaar smeed de kap dicht. Onbarmhartig hard trapte hij tegen de voorbumper. Hij keek op, naar het eind van de

file. Weer kruiste zijn blik Richards blik, met stijf opeengekleemde kaken en wijd opengesperde neusgaten. Richard haalde voorzichtig glimlachend zijn schouders op. De klier gromde een onverstaanbare reactie, waarna hij in zijn auto stapte. Het vervoermiddel schommelde behoorlijk toen hij het portier dichttrok.

Verderop stonden meer bestuurders bij de voorkant van hun wagens. Sommigen onderzochten hun motoren eveneens. Richard verdraaide zijn hoofd voor zicht op het eind van de file. Daar gebeurde hetzelfde. Met een uitgestoken arm tastte hij naar de flesjes mineraalwater die op de achterbank lagen. Hij vond ze en peuterde er moeizaam één uit het strakke cellofaan.

‘Wees daar maar erg zuinig mee.’ De klier, net op het moment dat hij een slok nam, waarin hij zich verslikte. De kerel scheen het leuk te vinden, te zien aan zijn vrolijke gezicht. ‘Doet dit karretje het ook niet?’ ging hij luidruchtig verder. Hij wees naar het verkeer dat voor hen vast stond.

‘Nee,’ zei Richard. Hij bewoog het flesje weer naar zijn lippen.

‘In deze omgeving kun je daar beter voorzichtig mee omgaan, vriend. Het ziet ernaar uit dat we nog een tijdlang stil blijven staan.’ De gast smakte met zijn mond. ‘Eigenlijk zouden we alle beschikbare water moeten verzamelen, zodat het eerlijk wordt verdeeld.’

Richards mond zakte bijna open. Hij zocht naar een trek op het gezicht, die verraadde dat de man hem in de maling nam. Een wenkbrauw trok iets hoger op, de mondhoeken stonden in een neutrale stand. De kerel knipperde geen enkele keer met zijn ogen. Niets in zijn gedrag duidde aan dat hij het menslievende voorstel huichelde. Aangezien de etter zich vanaf het begin hardnekkig onbeschoft tegen hem gedroeg, scheen hij er evenmin in te zijn geïnteresseerd zichzelf in een goed daglicht te stellen. Zijn raad leek bovendien een heel goede. Gemelijk stelde Richard na de observatie zijn mening over zijn gesprekspartner bij. Toen de vent echter een hand om zijn hand legde, waarmee hij het flesje vasthield, veranderde zijn opinie snel weer naar de oude. Hij verzette zich. De gast liet los. Richard hoopte dat hem

het angstzweetdruppeltje dat zijn neus kriebelde niet opviel. Een glimlach op de gebruikte tronie deed het tegendeel vermoeden.

‘Bewaar het meeste voor je dochter, toeristje,’ kreeg hij naar zich toe geslingerd. ‘Ik ben hier geboren. Mensen van hier hebben een diepgeworteld respect voor de woestijn. Spaar je water en dat in je radiator. Zit er koelvloeistof doorheen?’

Richard schudde zijn hoofd. ‘Ik weet het eerlijk gezegd niet. Dit is een huurauto,’ besloot hij toch mee te delen.

‘Zorg dat je er zeker van bent. Proef je niks raars ... ook zuinig mee zijn, dan, wanneer je eraan toekomt het te drinken,’ zei de kerel met een gemene grijns, die hij onverminderd liet plakken. Hij profiteerde van het openstaande raam, legde een elleboog op het portier en stak zijn hoofd een stuk naar binnen. Zijn adem had een sterke alcoholgeur. Richard draaide het flesje dicht. ‘Bedankt voor het advies.’ Het water legde hij buiten het bereik van de leunende arm.

De man stond overeind, aaide een keer over de raamsponning. Nadat hij zijn arm tergend traag had teruggetrokken wandelde hij terug naar zijn eigen wagen.

‘Wat wilde die mijnheer, Richard?’ Paula liep om hun auto heen, met een bedaarde Shirley aan haar hand.

‘Hij waarschuwde ons dat we het water beter konden sparen.’

‘Oh, vriendelijk van hem.’

Hij liet haar gelaten onwetend over wat hij van de kerel dacht.

‘Heeft hij zelf wel water? Vraag het hem, Richard. We kunnen best een flesje missen.’

Richard beet op zijn onderlip. ‘Hij kan het water uit zijn radiator drinken.’ Hij zei het met zijn hoofd van haar afgekeerd. Door haar veelzeggende zwijgen en omdat hij zijn nieuwsgierigheid niet kon bedwingen, blikte hij haar aan. Ze beet met haar ogen in zijn ziel, daar waar het geweten zetelt. ‘Ik ga al, schatje,’ murmelde hij en manoeuvreerde zich langs haar om een van de flesjes te pakken.